Vivian den Hollander

Kaarsjes blazen

met illustraties van Alex de Wolf

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Inhoud

Bijna Kerst 7

Knutselen: Engeltjes 14

Een heel
bijzondere engel 16

Liedje: Er is een kindeke
geboren op aard 25

Kaarsjes blazen 27

Knutselen: Appellichtje 36

Liedje: O, dennenboom 39

Bijna Kerst

Wat is het gezellig in de klas, denkt Roos. Ze kijkt naar de kerstboom die vlak bij haar staat. Bovenin zit een grote, glimmende ster. En aan de takken hangen de klokjes die ze zelf hebben geknutseld.
Als juf Susan dan ook nog het licht uitdoet en alleen de kleine kerstboomlampjes flonkeren, ziet het er nog mooier uit.
Mika, die naast Roos zit, steekt zijn vinger op. 'Juf, gaat u weer vertellen over Maria en Jozef?'
'Ja, iedere dag lees ik een stukje voor van het kerstverhaal,' antwoordt ze. 'Waar was ik ook alweer gebleven?'
'Dat Maria een heel dikke buik heeft,' zegt Juultje. 'Omdat ze een baby krijgt. Net als mijn mama.'
'En ze gingen ook op reis!' roept Roos. 'Dat moest van die, eh… koning.'
'Het was de keizer,' zegt de juf. 'Hij wilde weten hoeveel mensen er in zijn land woonden. En daarom moest iedereen

zijn naam laten opschrijven. Jozef en Maria gingen daarom…'
'Naar bed!' roept Thomas ineens.
Alle kinderen beginnen te lachen. 'Ha, ha! Gingen ze naar bed?'
'Nee-hee, dommies!' roept Thomas. 'Ik was nog niet klaar. Ik moest alleen even nadenken. Ze gingen naar, eh… Beth-le-hem.'
De juf glimlacht. 'Heel goed onthouden, zeg. En omdat het een verre reis was, en Maria niet meer zo ver kon lopen met haar dikke buik, zorgde Jozef ervoor dat ze op een ezel kon rijden.' Ze doet het boek open en begint te lezen.

'Zijn we er al, Jozef?' vroeg Maria na een tijd. 'Ik ben echt zo moe.'
Jozef pakte haar hand. 'Hou nog even vol. We zijn bijna bij de stad. En daar is zeker wel ergens een plekje waar je lekker kunt gaan liggen.' Maar

Jozef vergiste zich. Alle herbergen, zo heetten hotels vroeger, waren vol.
'Nee, geen plek,' zei de baas steeds. 'Loop maar snel door.'
Iedere keer als Maria dat hoorde, zuchtte ze diep en wreef ze over haar buik. En na een tijdje zei ze: 'Jozef, je moet echt wat vinden. Het wordt al donker en ik denk dat de baby bijna komt.'
Jozef schrok. Hij klopte op de deur van de laatste herberg van de stad. Ook hier zei de baas: 'Sorry, ik heb echt geen plaats

meer. Maar buiten op het veld heb ik nog een oude stal waar wat dieren staan. Daar mogen jullie wel slapen vannacht.'
'Dat zou fijn zijn! Dank u wel,' zei Maria blij. En ze gingen er vlug naartoe.
In de stal maakte Jozef van stro een bed voor Maria. Zelf ging hij ook op het stro liggen. En hun ezeltje mocht bij de andere dieren staan.

Toen, in die nacht, werd het kindje geboren. Niet zomaar een kindje, maar een heel bijzonder kind. Maria die dat al wist, zei zacht: 'Hij heet Jezus. En later, als hij groot is, zal hij iedereen vertellen hoe belangrijk het is om vrienden van elkaar te zijn.'

Na de laatste zin doet de juf het boek dicht. 'Morgen vertel ik dit mooie verhaal verder. Zullen we nu de rollen gaan verdelen voor ons toneelstuk?'
'Ja!' roept de hele klas. Want aan het eind van de week gaan ze het kerstspel opvoeren.
Juultje steekt meteen haar vinger op. 'Mag ik Maria zijn? Dan heb ik ook een dikke buik, net als mijn mama.'
'Prima,' zegt de juf. 'En wie wil er Jozef zijn?' Ze kijkt naar Mika.
'Ik?' Hij schudt snel zijn hoofd. 'Ik ben liever een herder. Die doen toch ook mee in het verhaal?'
De juf knikt. 'De herders kwamen

als eersten op bezoek bij het kindje. Ze hoorden engelen zingen. En toen gingen ze kijken wat er was gebeurd.'
'Engelen? Doen die ook mee in het verhaal?' Roos begint te stralen. 'Wauw, dat is leuk!'
Tien minuten later zijn alle rollen verdeeld. Mika is herder, Roos is engel en Juultje mag voor Maria spelen. Haar vriendje Thomas mag Jozef zijn.
'Als jullie morgen weer op school komen, gaan we oefenen,' zegt de juf.

‘Dan pas?’ Roos was het liefst nu al begonnen.
Maar de juf pakt haar gitaar en ze gaan kerstliedjes zingen.
En dat is eigenlijk ook wel heel leuk.

Als Roos thuiskomt uit school, klimt ze meteen op de bank.
Ze wappert wild met haar armen en roept:
‘Mam, wat denk je dat ik doe?’

Haar moeder trekt een rimpel boven haar neus. ‘Ben je… eh, aan het vliegen?’
Roos knikt lachend. ‘Ja, warm! Weet je wat ik ben? Ik ben een engel die naar de aarde zweeft. Ik kom zingen bij de stal omdat het kindje van Jozef en Maria is geboren.’
‘Dat is leuk,’ zegt mama. ‘En welk liedje zing je dan?’
‘Dat merk je vrijdag wel. Als we het kerstspel gaan opvoeren,’ zegt Roos. ‘Komt papa ook?’ Want de papa van Roos woont niet meer bij hen in huis.
‘Dat weet ik wel zeker,’ zegt mama. ‘En opa en oma komen ook.’